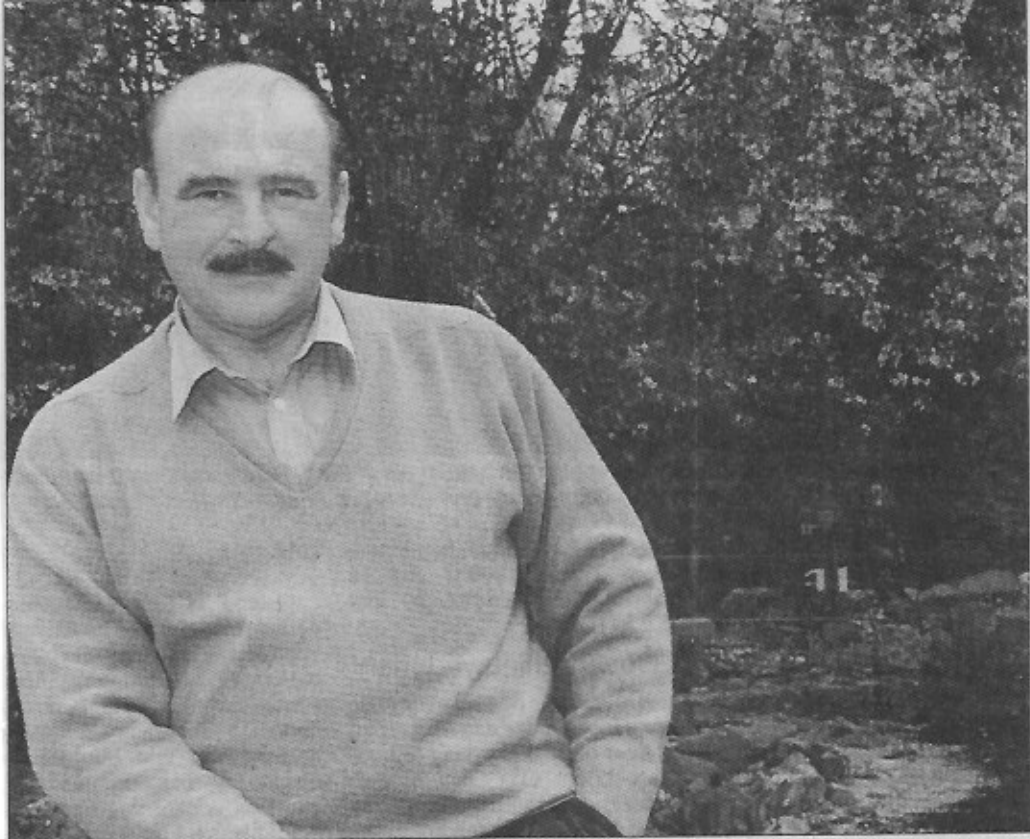

Niet voor niets impuls-compassiegeld voor behoeftig Oostende

Koningin der Badsteden, een zieke

dame

Ergens op een rustig stuk Konterdams groen zal de vroegere big boss van Ramoudt Tours 'zijn' blauwwitte autocars, die wereldwijd een kwarteeuw lang alle toeristische opdrachten aandurfd, wel nooit vergeten. Alhoewel, in 1988 trad Didier Ramoudt tot het blauwe heir van de liberalen toe, waar hij zich bijzonder goed in zijn vel voelt. Ja, de politiek hogerschat dan het rusteloze werk van de zelfstandige, die nooit genoeg gedaan heeft. Hij kan zich nu helemaal geven voor de burger, door wiens stem hij zowel nationaal als plaatselijk land en stad kan helpen besturen. Didier valt op een fantastisch gezin : echtgenote Frieda Tourlemain, die hij ooit in de Langestraat in de Samantha zó diep in de ogen keek... dat het op 19 februari 1974 op een trouw uitliep. Bij Ramoudt Tours waren Frieda's commerciële aanleg en eeuwige smile even onafscheidelijk. Zoon Olivier Ramoudt (26) pronkt met brede maatschappelijke kennis, heeft background en weet vooral wat hij wil. Hij bracht het tot hoofdexpert op het kabinet van minister Marleen Vanderpoorten.

Hoe heel gemeend Frank Sinatra „My Way” als muzikaal testament vastlegde, dan blijft het vinden van de levensweg voor vrijwel iedere aardbewoner vaak een korzelige onbekende. Neem nu leraar lichamelijke opvoeding Didier Ramoudt die op zijn 27ste besloot de directie van het Ramoudt-reisbureau — toen door pa Roger gerund — over te nemen. Met succes: bij de start had hij elf mensen in dienst die, mits een totaalcapaciteit van 25 bussen aangroeiden tot 50 personen. In 1987 liet Didier zich overtuigen door de peetvader van de Oostendse liberalen, Marcel Friedrichs, om op de PVV-lijst te gaan staan. Een schot in de roos: van gemeenteraadslid bracht hij het tot parlementair (1992) en werd twee keer verkozen tot Vlaams kamerlid. Vandaag is hij senator, zetelt eveneens in het Vlaams parlement en behoudt hij zijn zeg in de Oostendse gemeenteraad. Of Didier heimwee heeft naar de autocars? „Echt sentiment voor de reibussen heb ik nooit gehad. De touringcar was een gebruiksvoorwerp dat moest renderen, zodat ik er nooit met liefdevolle ogen naartoe gekeken heb. Moest je me vragen of ik, bij een mogelijks herbeginnen, terug een reisbureau zou opstarten, zeg ik ronduit neen...”

Een komaf uit de duizend troetelt Didier Ramoudt sedert 4 januari 1949. Zo had vader Roger niet naast te kijken volkse spreuken. *Je bent meer met 5 minuten geluk dan met 5 kilo verstand*, zei hij en completeerde dit gezegde later als volgt: *het is in het leven belangrijker te weten wie je kent, dan wat je kent*.

Moeder Marie-Josée Van Dessel was behalve goede kokkin, tevens een leutige dame die de hele dag door zong. Ze miste ergens een zangcarrière als je weet dat ze een paar keer voor de radio zong en zelfs met het orkest van Alfons Boehme optrad.

Omdat het O.L. Vrouwcollege omzeggens achter de deur

was, liep Didier er school. „Het hing daar mijn strot uit, omdat men er quasi de helft van de punten aan godsdienst toebedacht. Hiertoe was je verplicht de catechismus rats van buiten te leren. Reden waarom ik van school veranderde.”

Dj in Oostends Montmartre

— Was het atheneum dan zoveel beter?

— **Didier**: „Onder prefect Suys (De Stekker), rijzige dubbelmeter à la generaal de

Gaulle, beïnvloedde het atheneum nogalwat mijn wijze van denken. Een sfeer van *open* geest waarbij men leerde aandacht te hebben en open te staan voor diverse signalen.”

— **Iedere leraar had zijn schimppnaam...**

— **Didier**: „Ik herinner me nog de *Slakken* (Monstrey van natuurkunde), *Mazoet* (Houvenaghel van scheikunde) en *Tsieboem* (studie-meester Raymond Van den Kieboom). Lapnamen die niets afdeden van de solidaire sfeer daar bezijden het Leopoldpark waar *laatstejaars*, in een uniefsfeer, hun muts vol medaillonkes en andere blinkertjes *tutama-tooiden!*”

— **De talen lagen je blijkbaar wel...**

— **Didier**: „Dat betrof Nederlands, Frans, Engels, Duits, Spaans... en een spooeg Russisch. De warmste talen zullen wel de Romaanse zijn. Engels is dé commerciële taal bij uitstek, waarmee we — net als met het Esperanto — de toren van Babylon aan het afbreken zijn.”

— **Je was ooit dj, dus muziekkundig?**

— **Didier**: „Ik tokkelde ooit ietwat op de mandoline, maar had een stem voor een *abat-toir*. Toch wou Jef Dista me met mijn zware stem in het atheneumkoor, wat ik evenwel niet zag zitten. Als dj heb ik drie jaar wreed graag opgetreden in het Oostendse Mont-

martre. Tijd van de Tamla-Motown ofte zwarte, zeer ritmische muziek, toen volledig in opgang.”

— **Als zeescout... 't Noordzeesop gezien?**

— **Didier**: „We geraakten niet verder dan de *krabbenpit* aan de Opex. We trokken wel naar de Ardennen om in een dal in onze slaapzakken te slapen. Toen we later als reserve-onderofficier onze militaire dienst bij de zeemacht vervulden, hebben we evenmin Noordzeebaren gezien...”

— **Leraar lichamelijke opvoeding met meerdere sportieve knobbels?**

— **Didier**: „Ik was omnispporter, zonder evenwel doorzetter te zijn. Door Yves Blon-

troek en Guy de Masculier meegeloofd naar de boksstal van Theo Vanhaverbeke. Ik trainde daar twee jaar met vrienden als Gerrit Vande Bon en Jacky Rodenbach, duelleerde ooit met beschermend masker op het hoofd, maar bokste nooit een echte kamp. Theo Vanhaverbeke was een autoritaire man tijdens het opleiden van jonge mensen. Iemand die Oostende — remember Karel Sijs! — in de internationale belangstelling bracht.”

Grootvader Charles — kleine, dynamische kerel die dag en nacht sjouwde om hogerop te geraken — tracteerde Oostende en de Ramoudts op een kersvers autocarbedrijf. Hij vormde in 1922 een Cadillac van het Amerikaanse leger om tot *décapotabel* minibusje met 14 plaatsen. Voldoende om duizenden Britten naar hier te lokken voor een trip naar 't front van 1914-18, waar ze grote ogen opentrokken naar Lange Max (Moere), naar de afgedankte tanks in Poelkapelle, de schuilkelders en loopgrachten in 't Diksmuidse en tientallen begraafplaatsen. Zoveel stille getuigen van onnoemlijk leed...

— **Didier**: „Ik maakte hetzelfde als kleine *kadee* mee in de 50'er jaren, bij het memoreren van de Tweede Wereldoorlog. Zo'n twee uur stonden we voor een kerkhof, waarbij ik mij de vraag stelde, wat de Engelsen zo'n lange tijd op een begraafplaats verloren hadden...”

Na het overlijden van grootvader Charles Ramoudt op 3 oktober 1959 nam zoon Roger het reisbureau over en zou kleinzoon Didier Ramoudt in 1976 uit het onderwijs stappen om het familiebedrijf uit het legendarische nummer 40 van de Kaaistraat tot onkreukbare blauwwitte Ramoudt Tours uit te bouwen.

IJzerfronten en patatfriet in Sebastopol

— Wat gaat er verkeerd met autocarbedrijven ?

— **Didier** : „Er gaat niets verkeerd. Het groeit nog voortdurend, bij zoverre dat er geen plaats meer is voor specifieke exclusiviteiten. Wat je ook doet, *de groten* nemen het in de kortste keren over. Ze zien wat er marcheert en pikken het rendabele in. Dit aan betere prijzen en voorwaarden omdat hun koopkracht zoveel groter is. Zoals in alles in de wereld slaat het kapitaal de noten dicht...

— Uiteindelijk aan politiek je hart verloren...

— **Didier** : „Het sentiment aan een eigen reisbureau verbonden, is lang niet alles : het veronderstelt met heel wat mensen samenwerken in vaak heel stresserende omstandigheden. Grote kapitalen zijn constant de weg op. Een risico-kapitaal dat nooit vrij is van zware ongevallen... en waar je slechts mee bezig bent. De politiek interesseerde me meer omdat je met minder moeite, zoveel meer kan bekomen.”

— Met frietkot naar Russisch Sebastopol...

— **Didier** : „We sloten ooit met Vladimir Ochkourenko een joint-venture en gingen in 1992 mee naar Sebastopol. Daar stelden we vast dat je er geen frieten konden vinden. We brachten daar toen twee frietkoten naartoe. Al zijn het niet langer de patatten alleen die het doen. Want de Oekraïense frietkoten zijn allang niet vies meer van wodka !”

Didier beleeft politiek zeer graag en is als fulltime ambtenaar constant drie volle dagen in de hoofdstad. Volgens hem schoort het steeds meer bevoegdheden krijgend Vlaams Parlement, zich almaar dicht bij de burger. Wat een goedgekeurde Lambermontakkoord nog meer zal accentueren.

— **Trots om nationale inbreng ?**

Na koeienkenten paraplutieten

— **Didier** : „Dat zal het statuut van de zeevisser zijn, dat in juli een feit wordt. Deze regeling moet er voor zorgen dat die mensen een treffelijk pensioen krijgen. Goedgekeurd in het Vlaams parlement zal ik daar — als senator — verder werk van maken. Ik heb ook mijn inbreng in de verandering en aanpassing van toeristische structuren.” **En Oostende dan ?**

— **Didier** : „De Koningin der Badsteden is een zieke dame, waarvoor dringend moet gezorgd worden. Waarom kregen we zoveel geld ? Niet omdat het zo goed gaat in Oostende... Welnee toch, het is allemaal compassiegeld dat we kregen. Die 750 miljoen van het soci-

aal impulsfonds werd geschonken omdat het niet goed gaat. Koksijde kreeg geen frank...”

— **Comeback nog niet voor morgen ?**

— **Didier** : „Bekijkt men Oostende als een element dat een toegevoegde waarde creëert aan Bruto Nationaal Product, dan staat onze stad niet vrij hoog op binnenlands gebied. We hebben troeven... maar gebruiken ze gewoon niet. Ze zouden nu bezig zijn met de haven en hopelijks wordt het op gang gebracht. 't Blijft voorlopig een heet verlangen, want de motor slaat nog steeds niet aan.”

— **Straffe taal...**

— **Didier** : „Het casinodossier zouden de sosjes in zes maanden oplossen... *maar zeven jaar en zes maanden later* is er nog steeds niets opgelost. Ze zijn in Brugge bezig met een *spul* te zetten. Het lijkt er op aan te leggen dat de zwanen van 't Minnewater al lang hun fierste hals zullen uitgestoken hebben, als men in Oostende nog lang niet klaar zal zijn.”

— **Biebabeloeba... wat is dat allemaal ?**

— **Didier** : „Noem me eens drie zalen in Oostende alwaar men een trouwfeest voor 150 man kan organiseren... Nee ? In Diksmuide gaat dat wel hoor, en magnifiek daarbij. Dat Koekelare meer zalen heeft dan Oostende, is nog zo'n waarheid. En dan maar paraplutieten plaatsen op de Tettenbrug en kontschudden in Biebabeloeba. Ondertussen heeft Nieuwpoort de Koningin der Badsteden toch lekker voorbijgestoken als jachthaven. Of hoe sukkelachtig men het alhier in het verleden opnam met beleidsopties...”

CVP slaat nogal mal figuur in meerderheid...

VLD slachtoffer voorakkoord

Bekijkt men het met de neutraliteit van een democraat die het beste voorheeft met stad en staat, dan duiden voorakkoorden allerminst op respect voor de kiezer. Het ondergraaft ergens volksgezind beleid, plus de consequentie van de burger. Of men iemand in die omstandigheden kan verplichten een nutteloze stem uit te brengen? Didier ziet het politiek nuchter: „Het staat nergens beschreven dat voorakkoorden sluiten verboden is. Dat gebeurt toch in heel wat gemeenten en steden.”

„Ik denk dat zoiets historisch gegroeid is”, aldus Didier Ramoudt. „Indien een bestuursploeg goed werkt, is de

neiging groot om de samenwerking te bestendigen. Wat de voorbije gemeenteraadsverkiezing betreft, had iedereen

de indruk dat de VLD mee van de partij zou zijn.”

— Een afgeslachte CVP zit er nog steeds in...

— Didier: „Akkoord, al vraagt dit vandaag een bestuurmatige look. Al gezien wat voor mal figuur de christelijken slaan: burgemeester Jean is op reis... en eerste schepen Hilde wordt over het hoofd gezien, want Miroir vervangt de burgervader. Om maar eens te zeggen hoe de meebesturende CVP anno 2001 in haar bloetje staat.”

— Niet prettig mee te maken...

— Didier: „Zonder duimen te vetten, maar de christelijken kunnen nu zelf eens aanvoelen wat ons overkwam toen wij met de kaloten scheepgingen. Zij waren toen de ongenaak-

baren... terwijl wij dan niets te lullen hadden in het college.”

**Rode Tornado
spaarde niemand**

Was *beau Jeans* perfectie inzake Oostends beleid dan werkelijk nec plus ultra?

— Didier: „Ik zou niet willen spreken van volmaaktheid, wel van bakken geld. Als je miljoenen en miljoenen hebt kunnen uitgeven aan dankbare items zoals stratennet, dan kon het niet anders of de burger moet het wel gezien hebben. Hadden Juul, Pier of Siessen zoiets gedaan, dan zouden zij zeker hetzelfde resultaat geogst hebben...”

— Horen we geen ongerustheid in je stem?

— Didier: „Niemand zal er wel aan gedacht hebben dat

men op tijd en stond aan de portemonnee van de brave burger zou peuteren. De belastingen gaan omhoog en, geloof me, de inningen zullen nog meer naar boven gaan. Oostende zal in de problemen geraken, omdat het financiële draagvlak van de stad almaar verkleint. Al gezien hoeveel winkels er leegstaan? Op enkele uitzonderingen na draait de kleinhandel vierkant. Wat na verloop van tijd spontaan een belastingsverhoging zal inhouden.”

— Dus valt er geen manna meer uit de hemel?

— Didier: „Dat men vooral niet denkt dat het *Sociaal Impulsfonds* ten eeuwigde dage zal meegegaan. Het is een eindigend programma dat enkel zijn tijd zal doen...”

Belachelijk hoe men een firma favoriseert

Parkeerbeleid gijzelt Oostends bestuur

Bij zijn debuut op de PVV-lijst in 1987 haalde Didier Ramoudt 1044 stemmen, goed voor een vierde plaats bij de blauwen na Jan Christiaens, Maurits Quaghebeur en Johan Kerkhof. Op de vijfde plaats stond Jean Vyvey. „Had men ervan uitgegaan dat diegenen met de meeste stemmen moesten voorgedragen worden voor een schepenzetel, dan moest ik er bij geweest zijn. In het college zaten inderdaad Eric Six en Paul Van Laer met minder stemmen.”

Didier hoorde als raadslid bij de meerderheid. Evenwel niet van aard was om hem tot onvoorwaardelijk ja-knikker te veroordelen. „Meermaals stemde ik niet mee en een aantal zaken hield ik tegen, toen het beoogde indruisde tegen de belangen van de stadskas. Zo was ik tegen de inplanting van de bibliotheek, omdat ik van oordeel was dat de boekerij binnen het stedelijk weefsel moest blijven... op een plaats waar andere entiteiten moeten kunnen meedraaien. Een boek halen in de bibliotheek, maakt voor oudere mensen vaak een deel uit van een pittige centrumgezelligheid.”

— **Waarvoor lag je nog dwars ?**

— **Didier :** „Ik heb het parkeerbeleid van Oostende niet onderschreven en daarbij ook niet gestemd. Gewoon belachelijk hoe heel het parkeergebied van Oostende aan een enkele firma wordt toegekend. Een aberratie op zich als je ziet hoe men voortdurend contracten moet hernegotiëren... hiermee de stad met handen en voeten bindend.”